

blive medlem af EU. Jeg går da ikke i min vildeste fantasi ud fra, at hr. Svend Auken mener, at menneskerettighedssituationen i Tyrkiet, sådan som den ser ud nu – det tyrkiske militærs indflydelse på Tyrkisk politik – kan betyde, at det ville være o.k. at lukke Tyrkiet ind i EU nu.

Der sker ingen overholdelse af Københavns-kriterierne, eller der sker jo ingen overholdelse af de krav om menneskerettigheder og demokrati, der skal til for netop at blive medlem af EU. Jeg forstår simpelt hen ikke spørgsmålet, for spørgsmålet må jo næsten betyde, at hr. Svend Auken mener, at menneskerettighedssituationen i Tyrkiet er aldeles strålende, og at det tyrkiske militær åbenbart ikke er noget problem i forhold til den politiske proces.

Jeg vil stadig holde fast i, at Enhedslistens forslag til vedtagelse er mindre negativt over for Tyrkiet, for vi kommer ikke med alle mulige nye krav og al mulig snak om såkaldt absorptionskapacitet. Vi siger, som jeg også fremlagde i min ordførertale: Tyrkiet er et land på linje med alle andre lande, som søger om optagelse i EU – punktum.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal kvittere for det, hr. Rune Lund siger i forhold til den enighed, der er om problemerne med situationen i Tyrkiet, for jeg vil jo nødigt skaffe hr. Rune Lund problemer med sit bagland, og det lader til, at de kunne opstå, hvis sådan en som mig og Dansk Folkeparti kvitterer for det, som hr. Rune Lund siger. Så det tror jeg vil unnlade at gøre.

Kl. 15.40

Så vil jeg sige, at EU jo igennem mange år har optaget nye lande. I bidder har man udvidet medlemsskaren, og man har fået de positive konsekvenser, og man har måttet betale de omkostninger, som var forbundet med det. Sådan er det. Men man er både naiv og uforstandig, hvis man tror, at man kan sammenligne Tyrkiet med nogen som helst af de lande, som vi hidtil har optaget i EU.

For det første er det et land bestående af i dag omkring 70 millioner indbyggere, om 10 år omkring 82 millioner indbyggere og om 20 år givetvis endnu flere.

For det andet er det et samfund, der kulturelt og religiøst er baseret på islam med alle de pro-

blemer og modbydeligheder, det medfører. Når Amnesty International peger på et konsekvent problem med undertrykkelse og mishandling af kvinder, problem med æresdrab og de andre problemer, som vi kender fra islamiske samfund, så er det naturligvis ikke noget, der kan henføres til og forklares med den geografiske placering eller befolkningsstørrelse eller noget lignende. Det er noget, der alene kan forklares med den kulturelle identitet, som Tyrkiet er baseret på.

Det kan man ikke bare negligere. Der kan man ikke bare henvise til, at det jo gik godt med Polen, og at det jo gik godt med Østeuropa, og at det gik godt med Centraleuropa. Man er nødt til at tage de problemer alvorligt, og man er nødt til at se på de vanskeligheder, vi tidligere i historien har kunnet konstatere ved en provestlig indflydelse på islamiske lande.

Dansk Folkeparti ønsker ikke at skubbe Tyrkiet bort fra Vesten, bort fra Europa, men vi ønsker en model, hvor vi også med sikkerhed kan vide, at der er en vis stabilitet i samarbejdet i det Tyrkiet, som vi så indleder et samarbejde med. Jeg mangler altså stadig væk et svar på det helt åbenbare spørgsmål, det spørgsmål, som man egentlig burde have stillet sig selv, inden man i 1999 sagde ja til at anerkende Tyrkiet som ansøgerland, nemlig: Hvad hvis det går galt, hvad nu hvis ikke vi kan overbevise de 70 millioner muslimer om at skulle forkaste deres kulturgrundlag, hvad hvis vi nu ikke kan overbevise 100 pct. af indbyggerne i Tyrkiet om, at demokrati er godt, eller hvad nu hvis ikke vi kan overbevise de 20 pct., der i rapporten fra sidste år siger ja til terror, om, at terror er noget skidt?

Så er vi nødt til at afvise Tyrkiets medlemskab, og hvilken reaktion vil vi så få? Så vil vi netop stå i en situation, hvor vi kan risikere et Tyrkiet, der siger: Vi går mod øst, vi går mod Syrien, Saudi-Arabien, Irak og de nabolande, som i øvrigt statsministeren så rigtigt har peget på findes til Tyrkiet.

Det er ikke en situation, der er ønskelig for Vesten, hvis vi ønsker et nært tilknytningsforhold til Tyrkiet. Derfor er det ansvarsforflygtigelse bare at pege på, at det her er noget, vi skal tage stilling til i fremtiden. Det er udtryk for en fuldstændig kulturel uforstand, når man vælger at ignorere de enorme problemer, som der er i Tyrkiet, både i forhold til overholdelse af de basale frihedsrettigheder, i forhold til overholdelse af retsstatsprincipperne og i forhold til forståelsen for, hvad et demokrati er. Derfor holder